

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XIII. Et protinus è Syngoga egressi, uenerunt in domu[m] Simonis & Andreæ, cum Iacobo & Ioanne. Socrus aute[m] Simonis decumbebat febricitans, & continuò dicu[n]t ei de illa. Et accedens ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

s. Corin. 15.
Ephes. 6.
Hebr. 4.

III. Diabolus
inuitus, nec abs-
que malo dato,
cedit.

III. Miraculi
huius effectus.
Genes. 3.
Psal. 91.
Luc. 4.

luis regnum funditus euerit, nosq; ex illius tyrannide afferuit. Observabis autem, Christi vinctum diabolum vincti. Est enim acutissimus ille gladius spiritus, qui si per fidem veram in hostem illum in-
bretur, mox omnes illius vires frangit, infidias detegit, & conatus omnes eludit. Assiduo igitur illius studio opus est, ut quoties cum hoste nobis res est, ipsi quoq; eodem pugnare possimus.

Porrò ad diabolum redire oportet, ut quomodo cesserit videamus. Lanat hominem, & Lanat-
stem in medium projicit. Horrendum isem clamar. Que non obscur a impatientie magna signa fac-
Ve enim hominum interitus gaudet: ita nihil illi intolerabilius videtur, quam imperium suam in ho-
mines amittere. Quod si illud omnino fieri oportere videt, tum demum vires omnes exercit, indubitan-
furi, & iam discessurus malum aliquod dare cupit. Vides ergo quanta diligentia illius seruitutem
uendum sit, a quo vix vnquam discedere datur, quin aliquid damni sentias. Simul verò hanc cautela-
tionem petamus, si quando satanas immani furore pugnare, & extrema quæq; nobis minari videri-
tur. Hæc enim eius postrema lucta est, & quia sibi cedendum esse videt, idcirco quicquid habet vix
proferit.

Quis verò tanti miraculi effectus fuit? Obstupefuit omnes, & cum de ipso Christo, iam de illius
doctrina, admirandi querit. Elucet hic humani ingenij tarditas, qua sit vi sepe ea mirum quo-
rum ratio facile pateret, si ad Dei verbum respueremus. Cur enim non reuerer promissioni, que
num reuocant, quæ Messiam diaboli victorem fore testatur? Deinde fama Christi ad omnes ter-
tiniam emanat, & passim illius miracula celebrantur, quem Nazarethani paulo ante contemp-
sissimè eiecerant. Nulla ergo hominum vel malitia vel ingratitude Christi gloria obscurari potest,
quin palma instat inter onera & aduersa eluctari & emergere consuevit. Dismissis autem
Christum agnoscere, & iuxta ipsius exemplum aduersus satanam fortiter pugnare. Quod ut
fieri debet, ita proprium sabbati opus est. Excusso igitur illius iugo, verbum Dei audiamus, per
ciamus, beneficentia studeamus, & mox diaboli regnum correat, regnabit autem in nobis Christus
Iesus, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum, Amen.

H O M I L I A XIII

Et protinus è Synagoga egressi, uenerunt in domũ Simonis & An-
dreæ, cum Iacobo & Ioanne. Socrus autè Simonis decumbebat febricitans, & continuò dicitur ei de illa. Et accedens erexit eam, apprehensa ma-
nu eius: & reliquit eam febris illico, ac ministrabat eis.

Argumentum
& vsus presen-
tis loci.

Genes. 3.

Math. 9.

Omnia quæ ab Euangelistis scripta sunt, hic finis & scopus est, ut credamus Iesum esse
Iesum, & ut credentes vitam habeamus per nomen eius. Quare cum res omnes ex suis
rationibus siue effectis optimè cognoscantur, in miraculosis Christi operibus describendis conueni-
diligentes sunt. Ex his primum commemorat Marcus liberationem hominis demoniaci, quæ
ceur, Christi promissum illud mulieris semen esse, quod solus antiqui serpentis caput cõtriuisset, quæ
manum genus ex illius tyrannide afferuit. Huic commode præsens hõs subiicitur, quo admodum
eundem corruptæ etiam natura & latenti in nobis peccati noxæ mederi, quæ ad malum quiescit
eliues, ad bonum verò, non tardos modò, verumeriam inepros reddit. Cuius typum febris, hanc
est. Petri socrum Christus liberauit, pulchrè refert. Febris enim in interioribus corporis partibus
accensa, immodico & nimio ardore corpus totum inflammat, sicut excitat inextinguibilem, quæ
nisi noxia appetit, & languore graui omnia membra debilitat, ut vix illum suo officio vix
possit. Eadem omnino hereditarij siue Originalis peccati in nobis natura est. Nam in membris
stris (ut Paulus Rom. 7. loquitur) residens, desiderijs nocentissimis omnes tum corporis tum animæ
facultates inflammat. Quo fit, ut aures turpia audire, oculi noxia videre, manus aliena cogere, pedes
licita sectari, totus deniq; homo peccati seruire cupiat. Simul verò ratione excacat, ut non percipiat
quæ sunt spiritus dei, animæ vires debilitat, volūtate captiuã ducit, et nisi præsentis aliquo remedio
berceatur, morti æternæ mâcipat. At tanti mali medicus vnus et solus Christus est, qui in carnis
sua contactu nobis quasi manus porrigit, verbo suo peccatum increpat, spiritu autè immutato excacat,
& ad omne opus bonum idoneos reddit. Quæ causa est, quòd alibi se medicum profectum, quæ
sunt

sanandis in mundum venerit. Quia tamen multa alia huic historie insunt, singulas illius partes ex
videre inspicimus.

Primo Christus occurrit, qui in domū Petri & Andreæ diuertere voluit, quos iam ante ad Apo-
stolatum vocatos fuisse audiuimus, quiq; alibi propter Christum omnia reliquisse dicuntur. Apparet
hinc, quomodo sua Apostoli reliquerint. Non quid temere deseruerint vxores, liberos familia & qua
ad huius conseruationē faciunt: sed quatenus illorū vocatio postulabat. Quando enim per hanc licuit,
ad sua redierunt, nec eos damnarūt, quibus hoc concessum esse videbant, vt suis honeste proficerent.
Habet ergo Petrus domum, vxorem, familiam, nauim, retia, ad quæ post Christi quog; resurrectione
rem rediisse legitur. Frustra ergo Apostolorum exempla nobis Monachi & Anabaptista obijciunt,
quod illi sub paupertatis voluntaria prætextu diuisi sunt, hi verò temere deserta vocatione sua,
vixis nihil ad se perinentibus sese implicant. Quin potius in sua vocatione maneant singuli, & mun-
do hoc ita vti discant, ne eodem abutantur, sicuti Paulus ad Corinth. monuit. 1. Corinth. 7.

In primis verò obseruabis quod de Petri socru dicitur. Inde enim patet, eundē vxorem quog; ha-
uisse. Quod ipsum de omnibus Apostolis, excepto solo Ioanne, quidam non absq; ratione affirmant.
Habet enim Pauli testimoniu dicens: An non habemus potestatis sororem mulierem circūducen-
tis, quemadmodū & ceteri Apostoli & fratres Domini, & Cephas? Neg, hic Hieronymi interpre-
tationē admittimus, quam ille (vt pace tanti viri dixerim) parum prudenter confinxit, vt celibatū,
cuius imel parocinari instituerat, assereret. De Christiane enim mulieribus locū intelligit, quæ Apo-
stolos officij ergo secuta sine, vt illis ministrarent, quorū tamen vxores non fuerint. Ita verò Apo-
stolos vxoribus abstulisse cōtendit, vt eosdē in eia scortationis suspectos reddat. Quis enim nō videat,
quam turpe, quam iniquum, quam plenū offendiculi hoc fuisset, si relicti proprijs vxoribus, mulieres
dicas & nihil ad se perinentes circūduxissent? Non minus friuolum est, quod Apostolorū coniu-
gia ad veteri testamentum relegat, & illa cessasse scribit, postquā ad Euangeliū vocati sunt. Quasi
vero negamus Paulum à noui testamenti episcopo exigere, vt vxorem & liberos atq; familiā hone-
sti iustitiā habeat. Et Philippū Cesareæ habitauisse, & quatuor filias prophetantes habuisse legi-
mus, quas ex scortationis natus esse dicat, si quis adeo perfrecte frontis est, vt honestius esse puret.

Apostolos vxoq; Apostolicos scortatores quā coniugatos dicere. Ego Philippū vxori legitimæ con-
iugisse, & ex illa liberos genuisse dico, nec vnquam crediderim, Paulum in scortatoris domū diuer-
tere voluisse, cum scortatores idem à Dei regno alienos esse doceat. At ecclesiariū ministris à coniugio
abstinentiū esse clamant, quia illorum conseruationem perfectissimam esse conueniat. Atqui mari-
monium Christiane perfectioni nihil derogat. Nam & Apostolorū statum perfectissimū, & mari-
monium in paradijs priusquā à perfectione illa prima Adā excidisset, diuinitus institutū fuisse con-
stat. Et Paulus coniugatorū cubile impollutum esse ait. Scimus quidem eundē alibi dixisse: Bonum
est homini vxorē non attingere. At illud propter curas & molestias, quæ coniugij comitantur dicit,
non quod illud per se malum esse sentiat. Quin mox subdit: At tamen propter supra vitanda suam
quæ vxorē habeat, & suum quæq; virum habeat. Arguunt hæc Pontificū tyrannidē, qui ministris
coniugij vj sum prohibuerunt, & ita grauisimi in ecclesia scandali auctores fuere, quando factū est, vt
impudenter scortati fuerint, qui publica Christiane honestatis & puritatis exempla esse debebant.
Caperat hæc Cameranam iam olim fatan mouere, quando in Nicæa Synodo, quidam aduersus mi-
nistrorum coniugia disputarunt, quos Paphnutij auctoritas repressit. At non quieuit mysteriū im-
punitatis agitare malignus ille spiritus, donec effectum dedit quod voluit. Quā nulla verò apud nos
debeat cuiusmodi decretorum auctoritas, vnus Pauli locus abunde docet, qui illa ad demoniorum
doctrinas referret. Vide 1. Timoth. 4.

Sed ad historiam reuertis, qualis huius domus familia fuerit, videamus. Plena nimirum fidei at-
que charitatis. Fidei argumenta sunt, quod Christum sequuntur, excipiunt & sua in illum libenter
conseruant. Charitatis autem est, quod duo fratres in vna eademq; domo cohabitant, quod socrus &
genitricis curam habent diligenti, & vix domum ingressum Christum pro illa rogant, & quod plu-
res simul cum illo aduenientes absque murmure excipiunt. Admonemur exemplo hoc, quales esse
debeat Christianorum familias. Prima in illis fidei atq; religionis cura esse debet. Quia nisi dominus
domum adificet, & nostris laboribus atq; industria benedicat, ipsi nihil proficiemus. Hinc illa de li-
Exod. 13.

Quomodo Apo-
stoli suarelle-
querint.
Matt. 19.

Ioannis 21.

Apostoli uxora-
res habuerunt.
1. Corinth. 9.

Lib. 1. aduersus
Iouinianum.

1. Timoth. 3.
Tit. 1.
Acto. 21.

1. Cor. 6.

Gen. 2.
Hebr. 13.
1. Corinth. 7.

Socrates lib. 1.
cap. 11.

Qualis fuerit
Petri familia,
& quales esse
debeat familia
Christianorū.
Psal. 117.
Exod. 13.

Psal. 78.
Deut. 6. 28.
Leuit. 26.
Psal. 133.

Matt. 23.
Gene. 18.
Ioan. 11. 12.

beris in Dei cognitione probè instituendis praecepta, promissiones iur & mina, quae in lege praeposita
tur. Deinde charitatis & concordiae studium seruetur, quando solos illos diuina benedictione cap-
ces esse constat, qui ab odio, inuidia, emulacione & contentione liberi, fraterno amore conuicti, si-
mul cohabitant. Terrio parentes, & quicumq; horum loco sunt, in pretio haberi & amari conueni-
ent, quod longo rerum usu multa edocti, prudentia & consilio valent, tum quod in longana senectute
peculiare gratia Dei specimen & veneranda canitiei maiestas elucet, ad quam omnes vnamini con-
sensu aspirare solent. Quam quicumque in alijs contemunt, ne indigni sunt, qui ad illam aliquando
pertinent. Postremo Christi hospicia sint domus nostrae, nec pigeat illius membra excipere, quales
scimus illum in suas rationes ascribere, quicquid in suos conferatur. Talis olim Abrahā domus fuit,
Talis Lazari Bethaniensis, & aliorum, quorum exempla in scripturis nobis imitanda proponun-
tur. At si plerumq; consideres, qui nostro seculo Christiani dici & haberi volunt, illos in omnibus ijs
plurimum peccare faceris. Religionem enim ita negligunt, vt in quae suis artibus potius quam in
Dei cognitione & pietatis studio liberos suos institui velint: vt de ijs nihil dicamus, qui vitijs non so-
lumina teneris animis insillunt. Inter domesticos ritus quotidianae sunt, a quibus conuicti etiam pro-
uenient ad verbera deueniunt. Seniorū nulla ferè auctoritas est, & illos pleriq; mortis quā
uos mallet. Quod si in Christum & illius membra sumptus aliquis faciendus sit, non tenent
videbis, quibus in usu est sua omnia in vestium luxum, aleam, pocula, sortatione & turpissimas
flagitia profundere. Quid mirum ergo fuerit, si veteres & nobiles familias inuenerit, & tam diu
manum vndique nobis imminere videamus?

Quo confu-
gere debeamus in
oductis.
Matt. 3. 17.
Hebr. 4.

4. Par. 16.

Psal. 59.

Christus febricitanti medetur.
Luc. 4.

Officium eorū
quos liberauit
Christus.
Ioan. 5.

Docet praeterea huius familiae exemplum, quod confugere debeant, qui vel morbis vel alijs aduer-
sis premuntur. Ad Deum scilicet, qui solus ista immitti & auferendi ius habet. Huius vtiq; operis
Christi nomine implorare oportet, in quo pater nobis reconciliatus est, & per quem adiuuam habemus
liberū ad thronum gratiae. Licet quidem medicina & medicorum opera vti, quādoquidem herbes
infirmis alia in hominis usum Deus procreauit. Sed illic meminisse oportet, pharmacorum vti
las fore, nisi Deus illa nobis salutaria esse velit. Ita ergo illis vtendum, ne fiducia, quae vni Deo
tur, in illis collocemus. Qua in re Afa rex olim peccauit. Imprimis verò locus iste eos arguit, qui
vota nūcupant, & eos inuocandos esse arbitrantur, quod ipsi quoq; olim hysde periculis temptati,
& mirabiliter liberati fuerint. Quin potius ad Deum recurrunt, qui olim in illis liberandis suam
bonitatem cum potentiam declarauit, quiq; in Psalmis ait: In die tribulationis meae inuocabo, &
liberabo te, &c. Aut scripturis euincant, Deum suam hanc potestatem in Diuini transcripti hysde
illis tam facile factū erit, quā digito caelum attingere.

Porro Christū videamus, qui pie familiae precibus mox acquiescens febricitantis animum
prehendit, febrem (vt Lucas habet) increpat, & in pedes erecta pristinae valetudini restituit. Hic
hic magna Christi bonitas, qui miseros & peccatis grauatos salutifero incarnationis suae carnis
gnatur. Et simul eiusdem potentiam videre licet, quae & morbis, & ventis, & demonibus, & ceteris
omnibus magna cum auctoritate praecipit, & illis pro suo arbitrio vult. Solentur nos ista
tentationum genere, ne vel nos propter infirmitates nostras à Christo contemni, vel illas nos
esse putemus. Non fastidit enim miseros, qui carnem assumere dignatus est. Et idem facile
vitijs mederi potest, cuius increpatio ad morbos & demones profligandos sufficit. Quod si
in tra sua impios hostes increpet, mox in fumum abibunt illorum conatus, qui paucis ante
enim ingens & inexcusabilis illorum error, quicumq; non vno hoc medico contenti, salutem
statis diuine reatu implicent.

Ceterum à febricitante surgit Petri socius, & ministrat illis. Officij hic admodum, quod
Christus siue anima siue corpore restituit. Debent illi de peccatorum luto surgere, & amplius nos
care, sicuti paralytico curato ad piscinam, Christus dicit. Christo autem per fidem & charitatem
ministrare debent, vt non verbis modo, verum etiam factis, animorū gratitudinem referent. Eius
ad Dei gloriam ea conuertant, quae illis prius iniustitiae instrumenta fuerunt. Interim docent
hoc exemplo, piji infirmitates quos, suas ad Dei gloriam cedere. Quia enim in illis Dei gratiam
peruenit

perimunt, sed alacriores ad officium redeunt, ut ardentiori studio id compensent, quod abs se peccatis,
 fuisse fecerunt. Oremus ergo Deum patrem, ut in nobis quoque per filij sui meritum et luamur corru-
 pta nature affectus refingere dignetur, ut latifero illo corpore liberati Christo seruiamus, cui de-
 betur benedictio, honor, gloria & potestas in eternum. Amen.

H O M I L I A XIII.

Vesper uero, cum occidisset sol, afferebatur ad eum omnes male habentes, & qui a demonibus agitabantur. Et ciuitas tota congregata erat ad ostium, & sanauit multos qui aegrotabant uariis morbis, & demonia multa eiciebat, & non sinebat loqui demonia, quod ipsum nossent. Et mane multa adhuc nocte, cum surrexisset egressus est, & abiit Iesus in desertum locum, ibique orabat. Et persequutus est eum Simon, & qui cum illo erant, & cum inuenissent eum, dicit ei: Omnes te quaerunt. Et ait illis: Eamus in proximos uicos, ut & ibi praedicem: in hoc enim egressus sum. Et praedicabat in synagogis eorum per totam Galilaeam, & demonia eiciebat.

Quamuis Euangelij doctrina, que in uino Christo salute monstrat, nullis testimonij opus habeat, sed quod ipsum uerbum Dei patris uerbum sit: Christus tamen nostra infirmitatis causa illa miraculis confirmare uoluit, que illi reipsa eade esse testantur, qualis uerbo praedicatur. Quae causa est, quod miracula illa Euangeliste diligenter describunt, in quorum consideratione nos ita uerari conuenit, ut Christi in animabus nostris haec ipsa operari credamus, quae olim in sanandis hominum corporibus profectis. Et hoc imprimis facit praesens hic locus, in quo praecipua Christi opera ita describuntur, ut luculentissime pateat, in illo nobis diuinitus proponi, quaecumque ad nostram salutem faciunt, & hunc illum Regem atque Sacerdotem esse, quem praesentis temporis uenturum propheta praedixerunt.

Argumentum
et usus praesentis loci.

Ceterum priusquam Christi facta siue opera excutiamus, qua occasione illa fecerit, indicatur. Praedixerunt haec Capernaite, quos miraculi in synagoga editi fama excitauit, ut sub solis occasum omnes ceterum animi ad Petri ostium confluant, et ad Christum deferant quoscumque uel morbis male affectos, uel immundis spiritibus obnoxios habebant. Ubi laudem sane meretur, quod corporalia Christi beneficia tantis faciunt, & suos illius ope curari cupiunt. Interim minime probari debet, quod de sola corporum salute solliciti, interea animarum salutem, quam Christus cum primis offerebat, securi negligunt. Quae enim inter illos fuisse putas, quos auaritia sitis, quae uis hydropij ardentior, inflammabat, qui uentem libidinis estu ardebant, superbia uento intumescabant, intemperantia praefocabantur, odio & inuidia attenuabantur, quibus sese totis animis diaboli seruitio addiderant? Atqui nullus horum Christi opem quesuisse legitur, nec aliquis pro alio hisce uitijs laborate intercessit. Ita apud Ioannem, Christum amicum sectantur, & regem facere uolunt, quando miraculose ab illo passi sunt: ac animarum curam offerenti improbe ogganiunt. Atqui uicium eum istis uitijs hoc totum intercidisset, & non bodie etiam eiusmodi Capernaite inter Papistas simul & Euangelice doctrine professores inuenirentur. Quid enim aliud faciunt, qui Diuorum cultores dici uolunt, ab illis autem nil nisi corporum sanitatem & temporalia beneficia petunt, doctrinam uero & fidei exemplum, quod in illis proponitur, omnino negligunt? Nos qui Euangelice doctrine studium profitemur, opibus & honoribus intenti, uita Christiana officia facile negligimus, tamquam abest, ut de fratrum emendatione serio cogitemus, ut nec ustra ipsorum salus nobis satis cordi sit. Quid autem praepositos eiusmodi Christi sectatores maneat, ex his aestimare licet, quae Christus Capernaite alibi interminat. Horum tamen imprimis memores sint, quorum tanta ingratitude est, ut temporalia quoque beneficia, quae ex Euangelio ad ipsos redeunt, improbe distimulent. Queramus autem in Christo quae animarum saluti seruiunt, & mox in temporalibus etiam Dei benedictionem nobis non defuturam esse experiemur. Vide Matih. 6.

Capernaite ad Christum confluunt, sed studio praeposito

Capernaite non sibi seculi.

Matt. 11.

Transemus nunc ad Christum Dominum, in quo excidium & quotidiana meditatione dignum Christum quosdam bonitatis atque mansuetudinis exempli elucet. Esi enim non satis magnifice de ipso sentiant, ut amici excelsi & postea ingratis hominum fore non ignoret, adhuc importuni nimis tempore importuno remanent: adeo tamen non reijcitur ad se uenientes, ut potius amice exceptos attractu dignetur. Nam Luc. 11.

Christus quosdam amici excelsi & postea ingratis hominum fore non ignoret, adhuc importuni nimis tempore importuno remanent: adeo tamen non reijcitur ad se uenientes, ut potius amice exceptos attractu dignetur. Nam Luc. 11.

